

БЪЛГАРСКИ ВЕСТИ

BOLGÁR HÍREK 04 · 2015

ВЕСТНИК НА БЪЛГАРИТЕ В УНГАРИЯ

WWW.BOLGAROK.HU

A MAGYARORSZÁGI BOLGÁROK KÉTNYELVŰ HAVILAPJA

15 години »Зорница« · 15 éves a Zornica · 70 години Дравска епопея · 70 éve volt a Dráva menti hadművelet
Тайната на българското хоро · A bolgár horo titka

НАЧАЛОТО НА НОВ ЖИВОТ – 15 ГОДИНИ ФОЛКЛОРНА ГРУПА »ЗОРНИЦА«

На 25 април Фолклорният ансамбъл »Зорница« отпразнува 15-ия си рожден ден. Българският културен дом беше претъпкан с въодушевени роднини, приятели, гости, любопитни. За преживяванията от изминалите години, за усещането да си част от »Зорница«, ни разказва Тюнде Троян.

АВТОР
Тюнде Троян
SZERZŐ
Trojan Tünde

Преди време, отгавна, ми бе даден нов шанс в България. В един много далечен август през една далечна година отидох на море в Приморско. Няма да госаждам с госагно изрежгане на обстоятелствата, нека спомена само това, че замалко да се угавя в прекрасното Черно море. Два пъти се бях озовавала под вода (някъде бях чела, че морето изхвърля човека на повърхността три пъти, после го поглъща за вечни времена, след тази случка дълги години в сънищата ми се връщаше слънцето, мъждукащо през матовата стъклена повърхност на водата), но... се спасявах. Последваха много вълнуващи години и аз забравих за България.

Макар че, ако се позамисля, никога не забравих музиката, попила в мен през ония отгавна отминали времена. Нито пък танцът на „чевръстите крака“. Видях ги в Приморско.

И все пак, до 2004 година България за мен беше „спящата страна“. Новото ми приключение с балканската красавица започна, когато през 2004 г. отидох на един Бабинден в Будапеща по покана на моята българска приятелка Таня, с която се знаем от 1996. Тя ми каза, че ще танцува нейният състав, „Зорница“, Вечерницата. И отидох. В края на празненството беше устроена танцова къща и с моите неумели, „вързани“ крака се опитах да следвам стъпките на останалите. Хареса ми. Прииска ми се да науча тези танци, защото имах чувството, че ти дават невероятна свобода. Имах чувството, че докато танцувам, нищо не е от значение и че съм способна на какво ли не. След време (само Лили Зафирова може

да каже колко продължи това „след време“, което може би тече и сега...), и моите нозе се пригодиха към различните танци. Казвам ви, страхотно е!!! Дотогава никога не бях танцувала във фолклорен ансамбъл. Мисля, че не ме е интересувало особено. Но тези танци! Душата ми летеше, тя действително летеше. И си останах тук, „барбар Петко с мъжете“, полуунгарка, полу-западна славянка, да представям като пълноправен член българските традиции, песни и танци.

А сега би следвало да кажа какво са ми дали тези 11 години, прекарани със състава. Мога да изрежгам клишетата, че е било много хубаво, wonderful, csodás и т.н.... и всъщност, наистина... Тези 11 години имаха аромат на здравец, вкус на баница, цвят на сладолед виолетки и опиянение с легена ракия. (И никога да не си помисля нищо лошо, звучи толкова добре.)

И още нещо. В един неочакван за мен момент се върнах на мястото, където започна моят „нов живот“, в Приморско, и там не открих и следа от подлите вълни. Морето беше кадифено, ласкаво, полюшващо се. Над главите ни милион звезди. А на ръцете ни милион комари, за да не е всичко съвсем перфектно... Но има ли значение? В далечината плаваше кораб, аз бях ефирна и свободна... Висша степен.

Разбира се, имахме участия в Унгария и в чужбина. На фестивали, национални празници, тържества. В съпровод на музика. Една от най-красивите случки беше в резултат от една буря, мисля в с. Батево. Вълните съсипаха електричеството и магнетофонът спря по време на танца Несту-

нарки. Тогава изпълняващият го този момент ролята на техник местен мъж грабна тъпана, груг – кавала, трети – гайдата и се включиха точно там, където беше прекъснала нашата музика. Така успяхме да довършим танца. Клише ли е това? Ако ще да е! Още ме побиват тръпки, щом се сетя за това.

Зорница празнува 15-та си годишнина. Устроихме си голямо и хубаво празненство; вълнуващата хореография, дело на Лили Зафирова, бе истински театрален спектакъл за българските пролетни празници. Изявиха се и съпрузите, и синовете на танцьорките от „Зорница“. (Да пиша ли колко трогателно беше това? Много.) Пяхме и танцувахме. Пяха и танцуваха. За нас. Имаше финал, а в него букет от пурински танци (агски трудни, е, там наистина си оплетох краката!), а заслугата е на хореографа Любо Марянский. Имаше цветя, дипломи, подаръци, поздравителни адреси.

Там бяхме и ние. Отрядът на Лили Зафирова. Благодарим ѝ. За всичко. Благодарности и на Таня, Краси, Лили Тавас, Ели. Защото без тях... А аз ще благодаря и на Руми, Петра, Петя, Василка, Виолета, Евелина, Ката, Ангу, Роси, Мира, Николинка, Анна и на онези, които не можах да бъда с нас сега: Рени, Снежи, Илияна, за това, че ги има. Че ни има. Така, заедно.

15 години не е много. Но не е и малко. Началото на един нов живот.

Нека е така!

EGY ÚJ ÉLET KEZDETE, AVAGY 15 ÉVES A ZORNICA EGYÜTTES

Április 25-én ünnepelte 15. születésnapját a Zornica Hagymányörző Táncegyüttes. A Bolgár Művelődési Ház megtelt lelkes hozzátartozókkal, barátokkal, vendégekkel, érdeklődőkkel. Az elmúlt 15 élményeiről, a Zornica életéről Trojan Tünde mesél.

Valamikor régen új esélyt kaptam Bulgáriában. Egy régmúlt év régmúlt augusztusában repülőgépes, tengerpartos üdülésre utaztam Primorszkoba. A körülmények idegesítően unalmas ismertetése nélkül, legyen elég annyi, hogy majdnem belefulladtam a gyönyörű szép Fekete-tengerbe. Már kétszer kerültem víz alá (korábban valahol azt olvastam, hogy a tenger háromszor dobja fel az embert, azután elnyeli örökre, s utána még évekig álmodtam a fejem fölött, a víz homályos üvegén át villódzó napról) de... megmenekültem. Nagyon izgalmas évek következtek ezután és én elfelejtettem Bulgáriát.

Bár, ha jól meggondolom, a zenét, amire a régmúlt időkből emlékeztem, sohasem felejtettem el. Meg a „kapkodóslábú“ táncokat sem. Primorszkoban láttam olyanokat is.

Mégis Bulgária 2004-ig „alvó ország“ volt nekem. Akkor kezdődött új kalandom a szép balkáni országgal, amikor 2004-ben Budapesten elmentem egy Bába-napra, ahová 1996-ban megismert bolgár

» barátnőm, Tánya hívott el. Azt mondta, hogy táncolni fog az együttese, a Zornica, az Esthajnalcsillag. Hát elmentem. Az ünnepség végén táncházat tartottak és ügyetlen, összekuszált lábaimmal próbáltam követni a többiek lépéseit. Megtetszett. Szerettem volna ilyen táncokat tanulni, mert úgy éreztem, hogy rendkívüli szabadságot ad. Úgy éreztem a táncok alatt semmi sem számít, sőt mindenre képes vagyok. Egy idő után (csak Lili Zafirova a megmondhatója, mennyi ideig tartott „ez az idő”, s talán még most is tart...), a lábaim is kezdtek belesimulni a különböző koreográfiákba.

Hú, ez klassz!!!! Addig sohasem táncoltam népi együttesben. Azt hiszem, különösebben nem is érdekelt. De ezek a táncok! Repült a lelkem, tényleg valóságosan repült. És maradtam az együttes egyik „kakuktojásaként”, félig nyugati szlávként bolgár hagyományokat, énekeket, táncokat bemutató teljes jogú csapattag. Most az jönne, hogy mit adott nekem ez az együttesrel eltöltött 11 év. Írhatnék közhelyeket, hogy csodás volt, wonderful, mnogu hubavo stb. ... és közben tényleg... Ennek a 11 évnek zdrávec-illata, bánica-íze,

ibolyafagylyalt-színe és jeges rakija-bódulata volt. (Persze, senki ne gondoljon semmi rosszra, csak olyan jól hangzik.) És még egy dolog. Egy számomra is váratlan pillanatban visszatértem „új életem” színhelyére, Primorszkoba, ahol nyomát sem találtam a gonoszkodó hullámoknak. A tenger bársonyos volt, ölelő, ringató. Fejünk felett a milliós csillag. És karjainkon a milliós szúnyog, hogy ne legyen minden olyan tökéletes... De hát ki bánta? A messzi távolban hajó úszott, én meg könnyű voltam és szabad... Nagyon, nagyon az.

Persze, felléptünk itthon és külföldön is. Fesztiválok, nemzetiségi napokon, ünnepségeken. Zenére. De az egyik legszebb alkalom egy vihar következménye volt, Batevoban, azt hiszem. A villámok megtépták a villanyvezetékeket és a Nesztinarszki (Tűzjáró asszonyok tánca) közben elhallgatott a magnó. És ebben a pillanatban az addig technikusként tevékenkedő, helyi férfiú dobogót ragadott, mások kavalt, illetve dudát és beléptek pontosan ott, ahol a mi zenénk abamaradt. Így fejeztük be a táncot. Közhely? Legyen! Még mindig lúdbőrös a hátam, ha erre gondolok.

A Zornica 15 éves. Volt nagy és szép ünnepség; Lili Zafirova izgalmas, valódi színházi koreográfiája,

bolgár tavaszi ünnepekkel. Felléptek a Zornica-táncosnőinek férjei, fiai is. (Írjam, hogy megható volt? Az volt.) Énekeltünk és táncoltunk. Énekelték és táncoltak. Nekünk. Volt finálé, benne pirini tánccsokor (baromi nehéz, na, ott kuszálódtam csak igazán össze!), mely Ljubo Marjanzski koreográfust dicsérette. Voltak virágok, oklevelek, ajándékok, köszöntő levelek. És voltunk mi. Lili Zafirova csapata. Köszönet Neki. Mindenért. És köszönet Tányának, Kraszának, Tavasz Lilinek, Elinek. Mert nélkülük... És én még köszönöm Ruminak, Petrának, Petjanak, Vaszilkának, Violetának, Evelinának, Katának, Andinak, Roszinak, Mirának, Nikolinkának, Annának és azoknak is, akik most nem tudtak velünk lenni: Reninek, Sznecsinek, Iljanának, hogy vannak. Hogy vagyunk. Így együtt.

15 év nem sok. És nem is kevés. Egy új élet kezdete. Legyen így!

A RENDEZVÉNY TÁMOGATÓI

Magyarországi Bolgárok Egyesülete, Bolgár Országos Önkormányzat, Fővárosi Bolgár Önkormányzat, II., VIII., X., XI., XVII. és XVIII. kerületi Bolgár Nemzetiségi Önkormányzat

70 ГОДИНИ ДРАВСКА ЕПОПЕЯ

По случай 70-годишнината от Дравската епопийа на българското военното гробище в Харкан се състоя възпоменателна среща. За нея пристигнаха участниците в похода »По стъпките на Първа българска армия«, в който участваха ветерани от различни части на България.

Гост на събитието бе и министърът на отбраната Николай Ненчев, който увери ветераните, че днешните български войници са техни достойни наследници.

За героизма на българската войска през войната говориха посланик Бисерка Бенишева, заместник-кметът на Харкан и председателят на БРС г-р Данчо Мусев. Прочетено бе поздравително слово до ветераните от министъра на отбраната на Унгария Чаба Хенде, в което се изразява признание за техния героизъм. В това свято място за погребани 1439 български войници, 15 руски и един унгарски. Общо в целия район лежат костите на 3300 български герои.

В своето слово г-р Данчо Мусев изтъкна, че в края на 1944 и началото на 1945 г. българската армия, българският народ вземат своя дял от войната в нейния заключителен етап. Запазила почти през целия военен период мира на територията си, през есента на 1944 г. България се оказва във война с всички велики сили.

Българските войници и офицери изпълняват своя дял, макар и далеч от родината. Тези последни месеци на войната се оказват особено тежки, а в сраженията, които се водят на територията на Унгария, ролята на българската армия е стратегическа.

За нас, българите в Унгария, тези събития рефлектират многократно. Дали заради добротото име, което имат българите в Унгария, или заради доблестта и морала на българските офицери, носители на добродетелите на българската армия, в Унгария българските войски са посрещнати със симпатия. Въпреки че все още войниците ни во-

юват от двете страни на фронта, на българите не се гледа като на окупатори, а като на приятелски народ. Тази симпатия и до днес блика от спомените на обикновени хора и е документирана в изследванията на унгарските историци. Дравската епопея не остава настрана от българите в Унгария, някои от които също участват в състава на Първа българска армия. С един малък преглед в близкото ни обкръжение открихме участници в събитията от нашата общност (Марин Караулиев, Ангел Киров – на 93 г., Никола Кушев, Димитър Попгеоргиев), чиито потомци и днес са сред нас. Това е граматичен момент, който макар и трагичен, сплита в едно съгбата на българи и унгарци. Позовани от родината, мнозина българи се връщат в България, за да отслужат своя воински дял, а съгбата ги довежда отново в земите, от които са тръгнали – едни загиват, други са живи и до днес.

Когато отгаваме почит тук, в мемориалния комплекс в Харкан, ние мислим и за тях, както и за всички, останали далеч от родината. Кои друг може по-добре да разбере тяхната участ? Ние отгаваме тук всяка година, тук отгават децата от Българското училище, българите от Печ, гости и поклонници. Това е едно от святите места за българите в Унгария. Тук ние сме не само поклонници, тази земя не ни е чужда, а от костите на погребаните в нея българи ни става още по-близка. По гревно поверие, за да почувства човек земята като своя, трябва да има погребани в нея свои близки. Те и техният подвиг ни карат да се гордеем, че сме българи и тук, на унгарска земя.

70 ÉVES A DRÁVA MENTI HADMŰVELET

A drávai ütközet 70-ik évfordulója alkalmából a harkányi bolgár katonai temetőben emléktalálkozót rendeztek, amelyre ellátogattak az „Első Bolgár Hadsereg nyomain” emléktúra résztvevői is, illetve veteránok Bulgária különböző részeiről.

Az esemény vendége Nikolaj Nencsev bolgár honvédelmi miniszter volt, aki arról biztosította a veteránokat, hogy a mai bolgár katonák méltó utódaik. A bolgár hadsereg hősiességéről Biszerka Beniseva nagykövetségvezetője, Harkány alpolgármestere és Muszev Dancso, a BOÖ elnöke is beszélt. Felolvasták Hende Csaba magyar honvédelmi miniszter a bolgár veteránokhoz intézett köszöntőjét, amelyben elismeréssel szólt a veteránok hősiességéről. Ezen a szent helyen 1439 bolgár, 14 orosz és egy magyar katona nyugszik. Az egész régióban összesen 3300 bolgár katonát helyeztek örök nyugalomra.

Beszédében dr. Muszev Dancso kifejtette, hogy „1944 végén és 1945 elején a bolgár hadsereg és a bolgár nép

kivette részét a háború befejező szakaszában. Míg a háborús időszak nagy részében a bolgár területen béke volt, addig 1944 őszére Bulgária az összes nagyhatalommal háborúban állt.

A bolgár katonák és tisztek teljesítették kötelességüket, bár hazájuktól távol. A háború ezen utolsó hónapjai különösen nehéznek bizonyultak, a Magyarországon folyó harcokban a bolgár hadsereg stratégiai fontosságú szerepet játszott.

Nekünk, magyarországi bolgároknak ezek az események nagyon sokat jelentenek. Talán a bolgárkertészek jó híre, vagy a bolgár hadsereg legjobb hagyományait hordozó bolgár tisztek bátorsága és tisztessége miatt, de Magyarországon a bolgár hadakat szimpátiával fogadták. Bár a front ellentétes oldalán álltak, a bolgároknak nem mint megszállókra, hanem mint baráti népre néztek. Ez a szimpátia még most is megjelenik az egyszerű emberek emlékeiben és a magyar történészek kutatásaiban.

A drávai ütközet nem hagyja hidegen a magyarországi bolgárokat sem, akik közül sokan harcoltak az Első bolgár hadsereg soraiban. Csak a közvetlen köreinkben végzett kis áttekintéssel is sikerült résztvevőket találni közösségünkben – Marin Karailiev, Angel Kirov (93 éves), Nikola Kusev, Dimitar Popgeorgiev, »»

» akiknek leszármazottai ma is köztünk vannak. Ez a drámai pillanat, bár igen tragikusan, de mégis egybefonja a magyarok és bolgárok sorsát. A haza hívó szavára sok bolgár visszatért Bulgáriába, hogy katonai kötelességének eleget tegyen, a sors pedig visszahozta őket arra a földre, ahonnan elindultak – egyesek életüket veszítették, mások pedig még most is köztünk vannak. — Amikor tisztelgünk itt, a Harkányi Emlékparkban, rájuk is gondolunk, és mindenkire, aki távol került a hazájától. Ki tudná jobban megérteni sorsukat?

Minden évben idejövünk, idejönnek a Bolgár Iskola tanulói, a pécsi bolgárok, vendégek és zarándokok. Ez egy szent hely a bolgárok számára Magyarországon. De itt nem csak zarándokok vagyunk, ez a föld nem idegen nekünk, a földben nyugvók porától még közelebbi lesz számunkra. Egy régi mondás szerint, ahhoz, hogy az ember a földet hazájának érezze, kell, hogy legyenek ott eltemetve szerettei. Ők és az ő hősiességük tesz minket büszkévé, hogy bolgárok vagyunk itt, magyar földön is.”

ДЪОРД СОНДИ С НАГРАДАТА »АТИЛА ЙОЖЕФ«

Дъорд Сонди, главен редактор на списание „Напут“, беше удостоен с наградата „Атила Йожеф“. Призът е учреден от Министерския съвет през 1950 г. и се връчва за изключителни постижения в областта на литературата. Настоящият министър на културата разпределя отличията, след като бъдат разгледани становищата на заинтересованите професионални организации. Дъорд Сонди е награден за забележителната си дейност като поет, редактор и преводач.
Да му е честита наградата!

JÓZSEF ATTILA DÍJÁT KAROTT SZONDI GYÖRGY

Szondi Györgyöt, a Napút folyóirat főszerkesztőjét József Attila díjjal tüntették ki. A József Attila-díj a Minisztertanács által 1950-ben alapított, kiemelkedő irodalmi tevékenységért adományozható irodalmi díj. A mindenkori kulturális miniszter az érdekelt szakmai szervezetek véleményének meghallgatásával osztja ki a díjat. Szondi Györgyöt kiemelkedő költő, szerkesztő és műfordító munkásságáért tüntették ki.
Ezúton is gratulálunk!

»СЕЗОНЪТ НА ПЛАШИЛАТА«

Българският културен институт за пореден път ни събра за представяне на български автор. Личното присъствие на Егвин Сугарев повиши интереса към вечерта, чийто модератор бе Дъорд Сонди.

Издателство „Напукт“ отново събра публика за българска книга. Поетичната книга на Егвин Сугарев „Сезонът на плашилата“ в превод на Дъорд Сонди бе представена на 26 март в Българския културен институт. Представен като поет, литературен критик и литературен историк, депутат в няколко Обикновени и едно Велико народно събрание, бивш посланик на България в Монголия и Индия и човек с активна гражданска позиция, Егвин Сугарев бе събрал разнородна публика, която постепенно изпълни залата на БКИ.

С присъщата му барокова разточителност директорът на издателство „Напукт“, преводачът и приятелят на България Дъорд Сонди, отрупа госта с изненади и подаръци. Смаяният Егвин Сугарев седеше на стола безсловесен и гледаше и слушаше: музицираните си стихове в изпълнение на „Месечинка“ (Анамария Ола и Емил Билярски), критиката на Имре Пајер, представен като университетски преподавател, виртуалната източна градина, която му подари писателят и критик Янош Деметер Лорант, изпълнението на японска цигулка на Кристина Молнар, шаржовите на Тивадар Търъбок, невероятната история на унгарския художник Янош Пан, който разказа за своите предци български градинари, вмъквайки по някоя изрочена из паметта българска гума и... – не може да не съм забравила някого в глъчката редица от хора и събития, която се изреде на сцената.

И когато всички бяха до смърт изтощени от този материал за три

вечери, а половината от публиката и изпълнителите си беше отишла, дойде рег и на нашия гост. Стиховете ни бяха подготвили за изключителната чувствителност на Егвин Сугарев и той я потвърди с всяка своя гума и изречение. От подгадените знакови гуми – например „лясък“, Егвин Сугарев за миг създаде образи и поезия.

Отново сме богати с една нова българска книга на унгарски език на един от знаковите поети от последните 25 години в България, човек, който винаги е държал пръста си на пулса на историята и на модерната българска литература. Всички унгарски критици и хора, запознати с книгата, похвалиха поетичния превод на Дъорд Сонди.

»ВЪН« В ПОДЗЕМНАТА ГАЛЕРИЯ

„Вън“ е заглавието на изложбата на Жения Бозукова, която бе открита на 22 април в Подземната галерия на Ференцварош на ул. „Мещер“ №5. На събитието се събраха много почитатели на утвърдената българска художничка. Изложбата откри изкуствоведката Бригита Мулаги, която направи интересен анализ на творчеството на Жения Бозукова, както и на новите моменти в откриващата се изложба.

»KINT« A PINCE GALÉRIÁBAN

„Kint“ a címe Zsenia Bozukova azon kiállításának, amely április 22-én a Mester utca 5 szám alatt nyílt meg a Ferencvárosi Pince Galériában. Az eseményt rendkívül nagy érdeklődés kísérte. A tárlatot Muladi Brigitta művészettörténész nyitotta meg, aki górcső alá vette Zsenia Bozukova munkásságát, reflektálva a kiállított képekre.

УНГАРСКАТА ЛИТЕРАТУРА В БЪЛГАРИЯ

В Българския културен институт се състоя авторска вечер на преводача и издателя Мартин Христов. С него разговаря Светла Кьосева.

ИНТЕРВЮТО ВЗЕ
Светла Кьосева

REPORTER
Kjoszeva Szvetla

Български вестни Кое поставяте на първо място – преводача или издателя?

Мартин Христов Много често се разговаря между тези две сериозни професии. Започнал съм като преводач и смятам превода за свое призвание. По-късно започнах да издавам и книги – отначало само унгарски автори, а по-късно към тях добавих европейска литература, както и българска проза и поезия. В момента издателство „Ерго“ има доста широк спектър от заглавия. Когато превеждам, избирам с очите на преводача, но като издател – търся и интереса на издателството.

БВ Докога може да се казва за едно издателство, че е „малко“?

МХ Според Манол Пейков от ИК Жанет 45 в България има в момента близо 1000 издателства, като огромна част от тях са малки. Едва 5% издават над 5 книги годишно. В този смисъл, издателства като „Ерго“, които издават над 10 книги годишно, минават в по-горна категория.

БВ Какви са основните насоки в дейността на издателството?

МХ Лично аз като преводач съм превел 15 самостоятелни книги от унгарски език, а общо броят на унгарските книги, издадени от „Ерго“ е около 30. От известно време имам симпатии към литературата на Централна Европа – Полша, Чехия, Словакия, балканските страни и най-вече страните от бивша Югославия. Имаме автори от Германия, Испания, Франция, Португалия. Разширявам кръгозора като подбирям качествени книги, често носители на литературни награди. От няколко години правим една поетична поредица „Събеседници“ заедно с Влади-

мир Морзоханов, художник и преводач. В нея се появява европейските класици Осип Манделщам и Арсений Тарковски в прекрасни библиофилски издания. От 3-4 години започнахме две български поредици „Нова българска лира“ и „Нова българска проза“. Някои от книгите в тези две поредици имат номинации за наградата „Хеликон“ и за годишната награда за поезия на името на Иван Николов. Това показва, че качеството, към което се стремим е оценено.

БВ Как става разпространението на унгарската литература в България? А и на другите не толкова познати литература?

МХ Стремим се за да ги популяризирам по всички възможни начини, които в България не са толкова много. Останали са две-три периодични литературни издания. Още преди излизането на книгата изпращам анонс до литературни критици, радиото, телевизията. След излизането на книгата, тя може да се намери във всички уважавани себе си книжарници, макар че търговската отстъпка е непосилна – между 40 и 50%. Годишно има няколко литературни фестивали и панаири на книгата в София и големите градове на страната, които също дават възможност за популяризиране на изданията. Там могат да се поканят авторите и в разгара на културното оживление хората са по-настроени да дават пари и за книги.

Мартин Христов е превел романите „Изповедите на един буржоа“ на **Шангор Марав**, „Ксанагу“ на **Янош Хай**, „Златно взем“ на **Ева Банки**, сборници с разкази на **Шангор Тар**, **Дьорг Фердинанди**, стихове на **Дьорг Петри**, **Ицван Кемен** и други.

A MAGYAR IRODALOM BULGÁRIÁBAN

A Bolgár Kulturális Intézetben került megrendezésre Martin Hrisztov műfordító és kiadó este. Vele beszélget: Kjoszeva Szvetla

Bolgár Hírek Ki van az első helyen – a műfordító vagy a kiadó?

Martin Hrisztov Gyakran nehezemre esik választani e két komoly szakma között. Fordítóként kezdtem és ezt is tartom hivatásomnak. Később kezdtem el könyveket kiadni – az elején csak magyar szerzőkét, később már európai irodalmat és bolgár prózát, majd költészetet is. Jelenleg az Ergo kiadó meglehetősen széleskörű kiadványspektrummal rendelkezik. Amikor fordítok, a fordító szemével válogatok, de tulajdonosként ügyelek a kiadó érdekeire is.

БВ Meddig számít egy kiadó „kicsinek“?

МН Manol Pejkov az IK Zsanett 45 kiadótól azt mondja, hogy jelenleg Bulgáriában közel 1000 kiadó van, nagyrésztük kicsi. A kiadók alig 5%-a ad ki évi 5 könyvnél többet. Ebben az értelemben az olyan kiadók, mint az Ergo, amelyek évente 10 könyvnél többet adnak ki, már felsőbb kategóriába tartoznak.

БВ Milyenek a kiadó tevékenységének főbb irányvonalai?

МН Fordítóként én személyesen 15 önálló magyar

nyelvű kötetet fordítottam le, az Ergo által kiadott magyar könyvek száma pedig 30 körül. Egy ideje szimpatizálok a Közép-kelet európai irodalommal is – Lengyelország, Csehország, Szlovákia, a balkáni országok és leginkább a volt Jugoszlávia országai. De vannak szerzőink Németországból, Franciaországból, Spanyolországból, Portugáliából. Bővíttem a kínálatot minőségi művek kiválasztásával, amelyek gyakran irodalmi díjak kitüntetettjei is. Néhány éve készítettünk egy költészeti sorozatot Vladimir Morzohanov festő és műfordítóval közösen, „Szabeszendini” cím-

mel. Ebben olyan európai klasszikusok jelentek meg gyönyörű, bibliofil kiadásban, mint Osip Mandelstam vagy Arsenij Tartakovszkij. 3-4 éve kezdtük el az „Új bolgár líra” és az „Új bolgár próza” sorozatunk kiadását. A sorozat néhány könyve jelölést kapott a „Helikon” díjra és az „Ivan Nikolov” költészeti díjra. Ez mutatja, hogy azt a minőséget, amit célul tűztünk ki magunk előtt, más is értékeli.

БВ Hogyan terjesztik a magyar irodalmat Bulgáriában? És a többi, kevésbé ismert irodalmat?

МН Igyekszem minden lehetséges módon népszerűsíteni őket, a lehetőségek Bulgáriában azonban nem túl nagyok. Maradt még 2-3 irodalmi periodika. Még a könyv megjelenése előtt küldök közleményt irodalmi kritikusoknak, a rádióknak, tévének. A megjelenés után könyveink minden önmagára adó könyvesboltban megtalálhatók, bár a terjesztési árrés elviselhetetlen – 40-50% közötti. Évente akad néhány irodalmi fesztivál és könyvvásár Szófiában és az ország nagyvárosaiban, amelyek szintén adnak lehetőséget a kiadványok népszerűsítésére. Oda a szerzőket is meg lehet hívni, és a kulturális pezsgés alatt az emberek hajlamosabbak a könyvekért is pénzt adni.

Martin Hrisztov fordította **Márai Sándor** „Egy polgár vallomása”, **Háy János** „Xanadu”, **Bánki Éva** „Aranyhímzés” c. regényét, **Tar Sándor**, **Ferdinánd György** elbeszélésköteteit, **Petri György** és **Kemény István** verseit és másokat.

ТАЙНАТА НА ЖЪЛТИТЕ ПАВЕТА

През 2015 ще се разделим с жълтите павета на София. „Казват, че с глина можеш да оформиш почти всеки предмет. Но има една специална глина, която оформя историята. Жълтите павета са като разпилени страници история“.

Жълтите павета са един неформален паметник на културата с многолика символика. Когато се каже „жълтите павета“ разбираме София, нейния стар център, усещането за естетика и лукс.

Според легендата жълтите павета са изработени ръчно в Австро-Унгария като подарък за сватбата на цар Фердинанд. Обаче само част от това твърдение е вярно – настилката наистина е австро-унгарско производство, но е поръчана от тогавашния кмет на София Мартин Тодоров.

На 27 февруари 1906 год. на заседание на общинския съвет за първи път се обсъжда необходимостта от паважна настилка на софийските улици и площади. Мартин Тодоров очертава необходимостта от настилка на улиците и площадите в три варианта – каменна, керамична и асфалтова. Тодоров е противник на асфалта и горещ погръжник на каменната и на керамичната. За реализация на настилката, както и за изплащането на започналото мащабно строителство кметът Мартин Тодоров сключва външен заем в размер на 35 000 000 златни лева с немски банки. За този заем е издаден закон, който задължава държавата като гарант.

Полагането на паважната настилка се обсъжда както в Постоянното присъствие, така и в Общинския съвет. Взима се решение да се разработят поемни условия за отдаване чрез търза на предприемач с конкретна задача – „направата на улиците и площадите в центъра на Стара София с керамична настилка (паваж)“.

Тързът е спечелен от „Българското индустриално керамическо гружество

„Изида“, създадено с протекцията на Стефан Стамболов, чиято политика към индустриалното развитие на България се фокусира върху местната промишленост.

Съгласно условията, предприемачът има задължението да бъде вносител, изпълнител и да представлява производителя. Оттук започва една неофициална тайна по вноса на жълтите павета, които в техническата документация, в договори и преписки на Общината се записват като керамични павета или настилка. Тъй като в България не е усвоена направата на керамичните павета, ангажирано е специализирано предприятие в Австро-Унгария. Така повече от 100 години се говори само за вноса на настилката, но родното ѝ място остава неизвестно.

Едва през 1960 г. в сп. „София“ инж. Ст. Симеонов разкрива „тайната“. За тази информация допринася унгарският професор Болдижар Вашарахеи. Жълтите керамични павета се произвеждат от варовика „мергел“, известен в Унгария под името „марга“, който се намира в мина край Будапеща. Изкопаният мергел се стрива на прах, формува се и се изпича в специални пещи при температура 1300°. След продължително търсене в архивните материали, е открита преписка между „Изида“ и Унгарското гружество Kőszépbánya Téglagyár Társulat Pesten, което в превод означава „Пещенско гружество, каменновъглена мина и тухларница“. Така най-после е разкрита тайната на жълтите керамични павета.

По договор транспортирането на керамичните павета е за сметка на „Изида“, а митническите такси са за сметка на Унгарското гружество. Архивните документи разказват редица подробности от технологията на полагането на паветата.

Полагането на керамичната настилка се следи грижливо от министър-председателя Димитър Петков.

По време на бомбардировките по време на Втората световна война красивата настилка претърпява значителни поражения. В труните години след войната се търсят възможности за погмяна на паветата. През последните години настилката става все по-неравна и губи естетическите си качества. Жълтите павета показват ниска устойчивост на натоварва-

нето от интензивен транспорт.

Проектът за тяхното заменяне по инициатива на Столичната община ще се развие в 3 етапа – проучване на състава на паветата, разработване на технология за производството и поставянето им.

Първият етап по изследване на състава, структурата и начина на получаване на жълтите павета вече

е готов. Резултатите от него са предадени на Музея за история на София. През 2015 г. се очаква екип от учени и технолози да започнат производството на нови, но досущ като старите жълти павета. Проектът е разработен от инициативна група от членове на Сдружение „Българско кристалографско гружество“ и експерти от водещи научни институции в България.

А изпълнителният директор на Агенцията за развитие на София – Светлана Ломева, предлага нестандартната стъпка – пещта в Музея за история на столицата да започне изработването на малки жълти павенца, които да се продават като сувенири.

ПО МАТЕРИАЛИ ОТ БЪЛГАРСКИТЕ МЕДИИ

A SZÓFIAI SÁRGA MACSKAKÖVEK TITKAI

» Azt mondják, hogy agyagból szinte minden tárgyat meg lehet formázni. De van egy olyan speciális agyag, amely formálja a történelmet. A sárga macskakövek olyanok, mint a történelem szerte szét szórt lapjai. «

A sárga macskakövek egy informális kulturális műemlék sokrétű szimbolikával. Amikor róluk beszélünk, alattuk Szófiát, annak régi központját, az esztétika és luxus érzetét értjük. A városi legenda szerint a macskaköveket kézi munkával készítették az Osztrák-Magyar Monarchiában, nászajándékként Ferdinánd cárnak. Azonban ennek csak egy része igaz – a burkolat valóban osztrák-magyar gyártmány, azonban az akkori szófiai polgármester – Martin Todorov rendelte. 1906. február 27-én a városi tanács ülésén először vitatták meg a szófiai utcák és terek szilárd burkolatának szükségességét. Martin Todorov három változatban változta az utcák és terek burkolatának kérdését: kő-, kerámia- és aszfaltburkolatként. Todorov ellenezte az aszfaltot, lelkes támogatója volt a kőnek és a kerámiának. A burkolatok megvalósításához, illetve az elkezdett nagyszabású építkezések külső finanszírozásához Martin Todorov hitelszerződést kötött német bankokkal 35 millió arany leva értékben. Ehhez a hitelhez az állam törvényi hitelgaranciát vállalt.

A kőburkolat lerakását mind az Állandó

Testületben, mind a Városi Tanácsban megvitatták. Döntés született a versenytárgyalás kiírási feltételeinek kidolgozásáról, azzal a konkrét céllal, hogy: „elkészítsék a régi Szófia központjában található utcák és terek szilárd burkolatát (kerámia kockakővel)”. A pályázatot az „Izida” Bolgár Ipari Kerámia Egyesület nyerte, amelyet még Sztrefan Sztambolov támogatásával alapítottak, akinek iparpolitikája a helyi ipar fejlesztésére irányult. A feltételek szerint, a vállalkozó feladata a behozatal, a kivitelezés és a gyártó képviselése. Itt kezdődik egy nem hivatalos titkolózás a sárga macskakövek behozataláról, amelyek a műszaki leírásban, a Városháza szerződéseiben és az átiratokban „kerámia kockák vagy -burkolatként” szerepelt. Miután Bulgáriában nem volt lehetőség a macskakövek legyártására, ezért egy speciális vállalatot szerződtek az Osztrák-Magyar Monarchiában. Így több, mint 100 éve csak a burkolat behozataláról esik szó, de a pontos gyártási helye ismeretlen maradt. Csak 1960-ban a Szófia c. folyóiratban Szt. Szimeonov mérnök fedi fel a titkot, amihez az információ Vásárhelyi Boldizsár magyar professzortól származik. A sárga kockaköveket a márga néven ismert mészkőből gyártották, amely egy Budapest környéki bányából származik. A kitermelt márgát porrá zúzzák, formázzák, majd speciális kemencében, 1300 fokon kisütik. Az archívumi anyagok alapos átvizsgálása

után, előkerült egy átirat az Izida és a magyar Kőszénbánya Téglagyár Társulat Pesten között. Így végül kiderült a sárga kerámiakövek titka. A szerződés szerint a szállítás költségei az Izidát terhelik, a vámot pedig a magyar fél fizeti. Az archív anyagok sok részletet elárulnak a kövek lerakásának technológiájáról. A burkolat kiépítését gondosan felügyeli Dimitar Petkov miniszterelnök. A bombázások a II. Világháború idején komoly károkat okoztak a szép burkolatban. A háború utáni nehéz években lehetőségeket kerestek a kockakövek lecserélésére. Az utóbbi években a burkolat egyre egyenetlenebb és veszít esztétikai tulajdonságaiból. A sárga macskakövek nem elég ellenállók az intenzív gépjárműforgalommal szemben.

A Szófiai Városi Önkormányzat kezdeményezésére a lecserélésükre irányuló projekt három részben valósul meg – a macskakövek szerkezetének elemzése, a legyártásukra irányuló technológia kidolgozása és a lerakásuk.

Az első szakasz – az összetétel, a szerkezet elemzése és a sárga macskakövek szintén gyártási módszere már elkészült. Eredményeit átadták a Szófiai Történelmi Múzeumnak. 2015-ben várhatóan a tudósokból és technológiai szakemberekből álló csapat megkezdte az új, de a régivel megegyező sárga macskakövek szintén gyártását. A projektet a Bolgár Kristálymetsző Egyesület tagjai és a vezető bolgár tudományos műhelyek szakértői dolgozták ki.

Szvetlana Lomeva, a Szófia Fejlődésért Ügynökség ügyvezető igazgatója, egy rendhagyó lépést is javasolt – a főváros Történelmi Múzeumának kemencéjében kezdjék meg a kisméretű sárga macskakövek szintén gyártását, amelyeket szuvenírként árusíthatnak.

70 ГОДИНИ ОТ ВДИГАНЕТО НА СХИЗМАТА

Светият Синод на Българската православна църква публикува Патриаршеско и синодално окръжно послание по повод 70-годишнината от вдигането на схизмата на Българската православна църква.

Когато през 1872 г., в резултат на борбите на българите за самостоятелна църква, се създава със султански ферман Българската екзархия, цариградският патриарх я отлъчва от Православието. Независимата Българска екзархия играе огромна роля в процеса на обособяването на българската нация. Нейният гуоцез, регистриран в официални документи, обхваща всички територии, населени с българи. Чак до войните (1912-1918) Екзархията действа като обединителен център за всички българи със сегали-

ще в Цариград. След претърпените от България две национални катастрофи и изострянето на отношенията между балканските гържави центърът на Екзархията се премества в София, а нейните територии се свеждат до територията на страната.

Схизмата на Българската църква се запазва до 22 февруари 1945 г., когато вселенският патриарх Вениамин я отменя. С вдигането на схизмата възтържествуват усилията на българските възрожденци за самостоятелна православна църква на българите, започнала в началото на XIX век.

Светият Синод на Българската православна църква публикува Патриаршеско и синодално окръжно послание по повод 70-годишнината от вдигането на схизмата на Българската православна църква. Текстът на

посланието беше прочетен в храмовете на всички епархии на Българската православна църква на 28 февруари, Тогорова събота, с което беше отбелязано събитието.

В посланието се посочва, че снемането на схизмата е радостно събитие за нашата църква, която въпреки трудностите през годините „още повече укрепна, за да влезе в третото хилядолетие от Христовата епоха единна и още по-силна – надеждна духовна опора на своя обичен народ и на своята Родина”.

Св. Синод на БПЦ подчертава, че отбелязването на годишнината не се прави, за да се връщаме назад в миналото, а за да се подчертае важността и необходимостта от единството на Православната църква. В заключението посланието призовава: „нека в този празничен ден не търсим толкова историческата правда, а се радваме на единството от общението ни в Светия Дух с всички сестри – православни църкви и заедно с тях да работим още по-усърдно и успешно за делото на православното християнско свидетелство, за общата мисия на Христовата църква”.

Целият текст на посланието може да прочетете на страницата на Българското републиканско самоуправление www.bolgarok.hu

ТАЙНАТА НА БЪЛГАРСКОТО ХОРО

Един от най-знаковите ритуали за нашата страна е българското хоро. Много хора знаят някои основни стъпки, но за малко от тях е известно, че зад хорото се крие езотеричен пласт с трудно разгадаема тайна.

Смята се, че хорото ни е завещано от древните траки и имало за цел да съединява човека с Космоса. В миналото хорото винаги се е играло в кръг, като в самия му център застава гайдар.

Според изследователите това напомня въртенето на планетите около Слънцето. За пресъздаване на слънчевия цикъл говори и фактът, че хорото се движи обратно на часовниковата стрелка, каквото е и движението на небесните тела.

Преполога се, че хорото се е играло само по празнични събития, за да се изпълнят хората с енергия от Вселената. Танцуващите в един и същ ритъм са искали да слезат душите си с природата и техния създател.

Хорото често се играло в кръг и като култ към Слънцето, а хората се хващат за ръце, за да демонстрират единството на общността. Слънцето е било основното божество на повечето древни религии, включително и за прабългарите.

Всеки един детайл от хорото е обмислян много внимателно, за да се създаде мощна вибрация, с която хората да се съединят с Космоса.

Хорото се играе с водач, който трябва да демонстрира най-добрите си танцувални умения. Затова обичаят изисквал водачите да се сменят и

всеки да получи своя шанс за изява.

Една от най-неразгадаемите тайни, свързани с българското хоро, е разнотообразието от ритми в различните краища на България. Някои предполагат, че това се дължи на различните трудови дейности в регионите.

Много хора определят хорото като българската йога, която помага на танцуващите да поддържат здравето, силите и способностите си на високо ниво.

Векове наред българското хоро запазва своите етнически характеристики, предавани се от поколение на поколение. В България са познати 7 фолкорни области - Добруджанска, Македонска, Родопска, Северняшка, Странджанска, Тракийска и Шопска, където се играят 40 вида хоро.

ПО МАТЕРИАЛИ ОТ БЪЛГАРСКИТЕ МЕДИИ

А БОЛГАР ХОРО ТИТКА

Bulgária egyik jelképszerű rítusa a bolgár horo. Sokan ismerik néhány alaplépését, de kevesebben tudják, hogy a horo mögött egy ezoterikus réteg fedezhető fel, nehezen feltárható titkokkal.

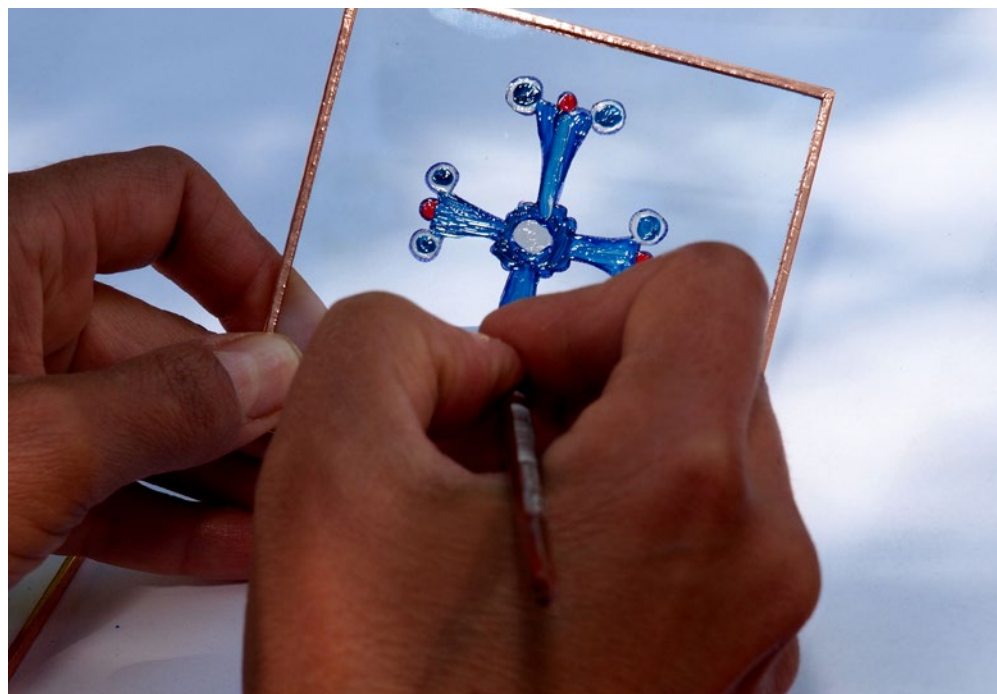
A horo állítólag a trákok öröksége, célja az ember és a kozmosz egyesítése volt. A múltban mindig körben táncolták, a középpontban a dudás állt. A kutatók szerint ez a bolygók Nap körüli járására emlékeztet. A Nap-ciklus felelevenítésére utal az a tény is, hogy a horo az óra mutatóval ellentétes irányban forog, ahogyan a bolygók is mozognak.

Feltételezhető, hogy horot csak ünnepekkor jártak, hogy az embereket eltöltse

a Világmindenség energiája. Az azonos ritmusban táncolók egyesíteni akarták lelkület a természettel és teremtőjükkel. A horot gyakran járták körben a napkultusz részeként is, az emberek pedig kézen fogták egymást, hogy a közösség egységét demonstrálják. A nap a legtöbb ősi vallásban főistenség volt, beleértve a protobolgárok hitét is. A horo minden egyes elemét alaposan átgondolták, hogy erős rezgést idézzen elő, ami által az emberek a kozmoszsal egyesülnek. A horot vezetővel táncolják, aki a legjobb tánctudást kell, hogy bemutassa. Ezért a hagyomány szerint a vezetők mindig cserélődtek és mindenki kapott esélyt a bemutatkozásra.

Az egyik legnagyobb talány a bolgár horoval kapcsolatban a ritmusok hihetetlen változatossága Bulgária különböző régióiban. Egyesek feltételezik, hogy ennek oka az egyes területekre jellemző mun-

kafolyamatok különbözőségeiben rejlik. Sokan „bolgár jógaként” határozzák meg a horot, ami segít a táncolóknak egészségük, erejük és magas szintű tánctudásuk megőrzésében. Évszázadokon át a bolgár horo megőrizte etnikai jellemzőit, amelyek nemzedékről nemzedékre öröklődnek. Bulgáriában 7 néprajzi régiót különböztetünk meg - dobrudzsai, makedón, rodopei, északi, sztrاندzsai, trák és sop, ahol 40 fajta horo tánc ismert.

ГЕРГЪОВДЕН И ДЕН НА НАЦИОНАЛНИТЕ КУЛТУРИ

На 10 май отпразнувахме Гергъовден. Датата е важна и поради груга причина – на този ден обществена медия организира Деня на националните култури.

По повод тематичния Ден на националните култури обществената медия беше подготвила целодневна програма, в рамките на която водещите на предавания се включваха от различни точки на страната, за да представят културата и традициите на националностите по места. Отправна точка за тези предавания беше сворът на българската църква, където ние като домакини посрещнахме гости от всички националности, представени в Унгария. За телевизия Дуна и Дуна Уърлд оттам предаваха водещите Марчи Борбаш и Николета Олас-Хартян.

Както повеляват традициите по Гергъовден, закичихме портата на църковния свор с венци и градинските люлки с цветя. След сутрешната литургия раздадохме тържествения курбан и опекохме в свора гергъовското агне. Не липсваше и фолклорна програма. Танцуваха съставите „Янтра“, „Зорница“ и „Мартеница“. Тържествено

мо за Гергъовден завърши с танцова къща под музикалния съпровод на оркестър „Пула“.

През останалата част от геня към нас се присъединиха и груги националности. Всички любопитни можеха да опитат сръчностите си в различни занаяти – за приготвяне на украински кукли мотанка, на словенски хартиени цветя, на български рози (под ръководството на Боряна Маевска), или да изучат основите на арменския стъклопис. В един към на църковния свор сценичните проодукции следваха една след груга. На сцената се появиха гръцкият оркестър „Мигрос“, украинското китарно дуо „Двойна парафраза“, сръбският оркестър „Зело“, в църквата ни пъ и русинският мъжки хор „Свети Ефрем“. Празникът бе увенчан от ревию на национални носии, на което дефилераха представители на всичките 13 националности.

Събитието се осъществи с подкрепата на: Дружество на българите в Унгария, Българско републиканско самоуправление, Столично българско самоуправление, Църковно настоятелство на Българската православна църква в Унгария, Български център и Българско самоуправление в район Йожефварош.

SZENT GYÖRGY NAP ÉS NEMZETISÉGI KULTÚRÁK NAPJA

Május 10-én ünnepeltük Szent György napját. Az említett nap, más alkalomból is különösen nagy jelentőséggel bírt. Ekkor rendezte meg a közmédia a Nemzetiségi Kultúrák Napját.

A Nemzetiségi Kultúrák Napja tematikus rendezvény alkalmából a közmédia egész napos műsorfolyammal készült, amelynek keretein belül a közmédia műsorvezetői az ország különböző pontjairól jelentkeztek be, hogy bemutassák az ott élő nemzetiségek kultúráját, hagyományait. Ilyen főhelyszín volt a bolgár templomkert is, ahol házigazdaként vendégül láttuk Magyarország valamennyi nemzetiségét. A templomkertből Borbás Marcsi műsorvezető és Olasz-Hartyány Nikolett jelentkezett be a Dunán és a Duna Worldön.

A Szent György napi hagyományoknak híven szalagokkal és virágokkal díszítettük fel a templomkert kapuját és a kerti hintákat. A reggeli mise után felszolgáltuk az ünnepi báránylevelet, és Szent György napi bárányt is sütöttünk a kertben. Folklór műsorral is készültünk. Fellépett a Jantra, a Zornica és a Martenica táncegyüttes is. A Szent György napi ünnepség táncházzal zárult a Rila zenekar kíséretében.

A nap további részében a többi nemzetiség is csatlakozott hozzánk. Kézműves foglalkozások várták az érdeklődőket, ahol készíthettek ukrán motanka babát, szlovén papírvirágot, Maevszka Borjana vezetésével bolgár rózsát, és még az örmény üvegfestés alapjait is elsajátíthatták. A kert másik részében egymást követték a színpadi produkciók. Fellépett nálunk a görög Mydros zenekar, az ukrán Kettős Parafrázis gitárduó, zenélt nekünk a szerb Selo zenekar és énekelt a templomunkban a ruszin Szent Efrém férfikar is. A napot a nemzetiségi népviseleti bemutató koronázta, amely során mind a 13 nemzetiség felvonult a maga népviseletében.

СБОР В ПОЛИКРАИЩЕ 2015

Българското самоуправление в Зугло организира автобусен транспорт за сбора в с. Полукраище. Цена: 25 000 форинта

► **Тръзване от Буганеца**
на 23 юли 2015 г. вечерта от Българския културен дом.

► **Тръзване от Полукраище**
на 29 юли 2015 г. вечерта.

За повече информация и **записване го 10 юни 2015 г.** на телефон: 06 (30) 376 35 33 и 06 (30) 292 86 97.

Екскурзията ще се организира, ако има гостатъчен брой желаещи.

A borítókön Zsenia Bozukova »Kint« című tárlatán kiállított képei láthatóak.

POLIKRAISTEI BÚCSÚ 2015

A Zuglói Bolgár Önkormányzat autóbuszt indít a polikraistei búcsúra. Az utazás ára: 25.000,- forint.

► **Indulás Budapestről**
2015. július 23-án (csütörtök) este a Bolgár Művelődési Háztól.

► **Indulás Polikraisteből**
2015. július 29-én (szerda) este.

További információ és **jelentkezés** a 06 (30) 376 35 33 és 06 (30) 292 86 97 telefonszámokon **2015. június 10-ig.**

Az utazás csak kellő számú jelentkező esetén valósul meg.

На кориците – картини от изложбата »Вън« на Женя Возукова.

Дружество на българите в Унгария
Magyarországi Bolgárok Egyesülete
1097 Bp., Vágóhíd u. 62. · tel.: +36 (1) 216-6560
<http://www.bolgaregyesulet.hu/>

Българско републиканско самоуправление
Bolgár Országos Önkormányzat
1062 Budapest, Bajza u. 44. · tel.: +36 (1) 216-4210

Столично българско самоуправление
Fővárosi Bolgár Önkormányzat
1062 Budapest, Bajza u. 44. · tel.: +36 (1) 216-4211

Българска православна църква
Св. св. Кирил и Методи
Szent Cirill és Szent Metód Bolgár Pravosláv Templom
1097 Budapest, Vágóhíd u. 15. · tel.: +36 (30) 496-4997

Българско училище за роден език
Bolgár Nyelvoktató Nemzetiségi Iskola
1062 Budapest, Bajza u. 44. · tel.: +36 (1) 216-4210

Българска гвезична малцинствена гетска градина
Bolgár Kétnyelvű Nemzetiségi Óvoda
1062 Budapest, Bajza u. 44. · tel.: +36 (20) 250-7339

Български културен, документационен и информационен център
Bolgár Kulturális, Dokumentációs és Információs Központ
1062 Budapest, Bajza u. 44. · tel.: +36 (1) 216-4211

Български културен институт
Bolgár Kulturális Intézet
1061 Budapest, Andrásy út 14. · tel.: +36 (1) 269-4246

Издание на **БЪЛГАРСКОТО РЕПУБЛИКАНСКО САМОУПРАВЛЕНИЕ** (1062 Буганеца, ул. Баўза 44.)

РЕДАКЦИЯ
Виолет Доци (*главен редактор*), Кирил Наг

ОТГОВОРЕН ИЗДАТЕЛ Данчо Мусев

Издава се с подкрепата на Министерство на човешките ресурси, Столичното българско самоуправление и на Българските самоуправления в II, IV, V, VIII, IX, XIII, XIV, XV, XVIII, XX, XXI и XXIII район на Буганеца и във Фелшьожолца, Печ, Сегег, Халастелек, Дунахарасту, Дунакесу, Мишколц, Дебрецен и Сигетсентмиклош.

A BOLGÁR ORSZÁGOS ÖNKORMÁNYZAT
(1062 Budapest, Bajza u. 44.) kiadványa

SZERKESZTŐBIZOTTSÁG
Dóczi Violetta (*főszerkesztő*), Nagy Kiril

FELELŐS KIADÓ Muszev Dancso

Megjelenik az Emberi Erőforrások Minisztériuma, a Fővárosi Bolgár Önkormányzat és a II., IV., V., VIII., IX., XIII., XIV., XV., XVIII., XX., XXI. és XXIII. kerületi, valamint a Felsőzsolcai, a Pécsi, a Szegedi, a Halásztelki, a Dunaharaszti, a Dunakeszi, a Miskolci, a Debreceni, és a Szigetszentmiklósi Bolgár Önkormányzat támogatásával.

ISSN 14163098
NYOMDAI KIVITELEZÉSÉRT FELELŐS FesztNet Kft.
ОФОРМЛЕНИЕ И ПРЕПЧАТНА ПОДГОТОВКА
Димитър Русев
DESIGN ÉS NYOMDAI ELŐKÉSZÍTÉS
Ruszev Dimitar

Посолство на Република България в Унгария
Bolgár Köztársaság Nagykövetsége
1062 Budapest, Andrásy út 115.
tel.: +36 (1) 322-0836, +36 (1) 322-0824

Активна на блогамел
Bolgár Nemzetiségi Szószóló
1358 Budapest, Szechényi rkp. 19
tel.: +36 (1) 441-5435

Ресторант Царевец
Carevec Étterem
1097 Budapest, Vágóhíd u. 62.
tel.: +36 (20) 417-8976

Хомел Пула **Hotel Rila**
1097 Budapest, Vágóhíd u. 62.
tel.: +36 (1) 216-1621

ОБЯВА

ПЛАНИРАЙТЕ ВАШЕТО КОМФОРТНО ПЪТУВАНЕ С АВТОБУСИТЕ НА МЕТРО ПЛЮС!

- › **Тръгване от Буганеца**
5:30 ч. автогара Неплизет: **понеделник, четвъртък** и **събота**. Пристигане 17:30ч. автогара Сергика.
- › **Тръгване от София**
9:30 ч. автогара Сергика: **вторник, четвъртък** и **събота**. Пристигане 21:30ч. автогара Неплизет.

Нашите автобуси предлагат комфортни кресла, борден сервиз с включени безплатни кафе, закуски и напитки през целия път, таблет на всяка седалка с филми, игри и музика. Пътувайте с нас удобно и сигурно!

- › **За повече информация телефон**

моб: +36 (70) 270 94 40
Стоян Негялков - официален представител на МЕТРО ПЛЮС ООД в Унгария.

HÍRDETÉS

TERVEZZE MEG KÉNYELMESEN AZ UTAZÁSÁT A METRO PLUS BUSZAIVAL!

- › **Indulás Budapestről**
Népliget buszpályaudvar, **hétfő, csütörtök** és **szombat** 05.30-kor, Szófiába érkezés 17.30-kor, Avtogara Serdika.
- › **Indulás Szófiából**
Avtogara Serdika, **kedd, csütörtök** és **szombat** 09.30-kor, Budapesten érkezés 21.30-kor, Népliget buszpályaudvar.

A buszainkon kényelmes buszfotelek, ingyenes apró sütemények, kávé és üdítőfelszolgálat és minden üléshez felszerelt tablethasználat filmekkel, játékokkal és zenéssel! Utazzon velünk kényelmesen és biztonságosan!

- › **Információ és jegyelővétel**

tel: +36 (70) 270 94 40
Stoyan Nedyalkov - a METRO PLUS hivatalos magyarországi képviselője.